Poiana îngerilor

de Sergiu Someşan din volumul « Poiana îngerilor », editura Aldus, 2004
email
sergiu_somesan @yahoo.com

Din Bucureşti au plecat de îndată ce s-a luminat de ziuă, amestecându-se cu valul de turişti de duminică ce năzuiau să evadeze măcar pentru o zi din canicula capitalei. Aproape tot timpul drumului Tom a stat pe bancheta din spate, mare, masiv, bolovănos şi, cu o figură crispată, urmărind încruntat fiecare poliţist de ţară pe lângă care treceau. Oricât a încercat să îl convingă să pună sacoşa cu prada în portbagaj, a fost în zadar. Uneori se comporta mai rău ca un copil, aşa că în cele din urmă a trebuit să cedeze, dar l-a aşezat în spate. Ca un făcut, pe toată Valea Prahovei, până dincolo de Braşov, în fiecare comună cât de cât răsărită, poliţistul era la datorie, patrulând mândru pe mijlocul şoselei. Nu păreau să caute ceva anume, mergeau doar cu paşi ţanţoşi pe mijlocul şoselei să vadă şi, mai ales, să fie văzuţi.

— Uite şi la ăsta! izbucni el într-o comună, în apropierea Sibiului. E duminică dimineaţa, şi el, în loc să se ducă la biserică, să îi mai ierte Dumnezeu din păcate, stă şi se plimbă pe mijlocul şoselei…

— În locul tău nu aş vorbi aşa mult de iertarea păcatelor, îi răspunse Tudor, conducând degajat maşina.

Nici măcar faptul că Tom strângea cu îngrijorare sacoşa în care aveau prada, cele peste zece kilograme de aur şi câteva mii de euro, nu îl făcea să îşi piardă calmul. Ştia de la început cu cine are de-a face. Avea două posibilităţi: să scape de el înainte de a trece

graniţa, sau, ţinând seama de mâinile lui de nepreţuit când venea vorba de vreun seif, să încerce să îl treacă cu orice risc. Sub bancheta pe care stătea Tom încrâncenat erau ascunse din timp câteva cartuşe cu ţigări. Suficient cât să motiveze neliniştea lui Tom în faţa vameşilor, dar insuficient cât să fie opriţi. Aveau să le fie reţinute ţigările, amendaţi şi lăsaţi să treacă cu aurul şi valuta bine dosite în ascunzătoarea pregătită din timp. Când drumul era liber şi atenţia nu îi era solicitată, Tudor îşi lăsa imaginaţia să alerge cu câteva ore înainte, spre momentul în care vameşii vor găsi ţigările. Zâmbi uşor, apoi alungă imaginea unui Tom încercând cu disperare să se disculpe, concentrându-se asupra drumului. Cu o figură detaşată şi plină de şarm, conducea calm şi, acolo unde, prin satele răzleţite între marile oraşe, întâlneau poliţistul de ţară care nu avea somn şi era proţăpit în mijlocul şoselei, pus pe fapte mari, îl saluta cu deferenţă ca pe o veche cunoştinţă. Poate maşina, poate figura lui relaxată a făcut să nu fie opriţi deloc de-a lungul a peste trei sute de kilometri, până dincolo Sibiu, într-una dintre comunele întinse parcă la nesfârşit de-a lungul şoselei principale. Acolo, un agent de circulaţie cu o mutră posacă le făcu semn să tragă pe dreapta:

— Bagă viteză şi treci de el! şopti înspăimântat Tom.

Tudor se întoarse calm spre el:

— Linişteşte-te şi stai blând. Doar atât ai de făcut! Bine?

Tonul celuilalt avu efect, pentru că Tom se relaxă vizibil în timp ce maşina oprea în dreptul poliţistului.

Ajuns în dreptul portierei, poliţistul salută şi spuse cu o figură încurcată:

— Mă scuzaţi, spuse el poticnit, impresionat poate şi de aspectul maşinii, şi de ochii cenuşii, reci, ai lui Tudor. Aş vrea să vă rog ceva!

Tudor zâmbi exact cât trebuia:

— Spuneţi, vă rog! Dacă se poate, vă ajutăm cu cea mai mare plăcere.

Poliţistul arătă în spate, unde se vedea un băiat îmbrăcat în trening, sprijinind amărât o bicicletă.

— Cumnatul meu voia să facă o excursie cu bicicleta prin jur. Numai că i s-a rupt o pedală şi mă gândeam că poate îl duceţi până acasă. Stă în Sebeş. Vreo patruzeci de kilometri de aici…

Tudor privi scurt în spate spre Tom, care părea ceva mai liniştit, şi-i spuse poliţistului:

— Nici o problemă… Sigur că da, mai ales că ne este în drum.

Coborî şi deschise portbagajul încăpător, în timp ce poliţistul se scuza în continuare:

— Nu v-aş fi deranjat, dar nu trecea nici o maşină break în ultimul timp …

Se întoarse spre băiatul care stătea încă sprijinit de bicicletă:

— Hai, vino, că te-am rezolvat. Şi vezi cum aşezi bicicleta, să nu zgârii maşina oamenilor, că te mănânc…

Cumnatul se dovedi a fi un puşti de vreo 18-19 ani, şi, după ce aşeză cu grijă bicicleta, Tudor manevră în aşa fel, încât să se aşeze lângă el, în faţă. Chiar dacă era doar un puşti, nu voia să-l vadă pe Tom cum tresărea de câte ori i se năzărea câte ceva.

După ce îi salută încă o dată, poliţistul trecu lângă portiera deschisă, unde cumnatul său privea ruşinat în podeaua maşinii:

— Vezi? Nu v-a convenit la nici unul când soră-ta s-a măritat cu un poliţist! Dar acum ţi-a prins bine.

Îi dădu una prieteneşte după ceafă şi strigă după maşina care deja pornise:

— De acum să faci excursiile pe jos… sau să aştepţi până ai bani să îţi iei maşină…

Mai strigă ceva, dar cuvintele i se pierdură în vânt, pentru că Tudor, după ce privi discret la ceas, acceleră până aproape de viteza legală. Voia să recupereze puţinele minute pierdute şi, mai ales, să ajungă la graniţă înainte de ora şase, când se schimbau turele în vamă. Din experienţă ştia că spre sfârşitul turei vameşii erau mai obosiţi şi mai neatenţi. Şi nu-i era atât de sacoşă, cât de Tom, pe figura căruia orice om cât de cât experimentat citea vinovăţia. Cu puţin noroc, aveau să treacă. Oftă adânc amintindu-şi de ghinionul de azi-noapte. Un plan atât de perfect pus la punct era să fie dat peste cap de câteva amănunte. I se mai întâmplase şi altădată să nu iasă ca la carte, dar de data asta chiar că fusese urmărit de ghinion. După informaţiile pe care le plătise gras, casa de schimb trebuia să fie închisă de sâmbătă seara până luni dimineaţa. Din nefericire, s-au dovedit a fi adevărate şi zvonurile că patronul casei de schimb ar face trafic cu aur. Pe la ora două noaptea, când la sediul firmei nu ar fi trebuit să fie nimeni, i-au găsit pe patron, pe unul dintre bodyguarzi şi o casieră, cu vreo câteva kilograme de aur împrăştiate pe masă. A fost nevoit să îi lichideze, spre nemulţumirea lui Tom, care era obişnuit ca loviturile lor să decurgă liniştit, fără vărsare de sânge. Au aşteptat să se facă dimineaţă, au urcat în maşina pregătită din timp şi au pornit-o spre vest. Pentru valută avea din vreme o soluţie pentru trecerea prin vamă, dar

se gândea cum să procedeze cu aurul. Din câte auzise, ghinionistul patron găsise o metodă ingenioasă: îngloba fiecare bijuterie în parte într-un strat de răşină acrilică şi le ascundea apoi pe toate în rezervorul de benzină. Înainte de a pleca a luat la cu el repezeală şi mica butelie cu răşină: la o adică putea să o folosească şi el. Dar să se vadă mai întâi ajunşi cu bine în apropierea graniţei, acolo va hotărî la faţa locului cum va proceda. Scutură din cap ca să îşi alunge gândurile şi se uită spre puştiul de alături, care privea în continuare posac în podea. Citind ce era în sufletul lui, îl bătu încurajator pe umeri:

— Lasă, nu fi supărat! Toţi avem câte o rudă de care ne ruşinăm…

Tânărul dădu din umeri încăpăţânat, apoi spuse cu obidă:

— Aşa e… Dar el mereu mă face de râs!

Din spate, Tom, pentru prima dată eliberat de stresul care mocnea în el de azi-noapte, spuse părinteşte:

— Te-o fi făcând… dar acum ţi-a prins bine. Nu ştiu cine te lua în maşină cu rabla aia de bicicletă – şi râse mânzeşte.

Băiatul spuse fără să se întoarcă, privind tot în podea:

— Dacă aţi şti câte maşini a oprit până să vreţi dumneavoastră să mă luaţi… Ceilalţi şoferi nici nu voiau să stea de vorbă cu el când auzeau despre ce este vorba, mai ales că le vorbea de sus, ca orice poliţist. Până l-a sfătuit unul care trecea pe lângă noi să fie politicos şi să încerce să spună „te rog!“ dacă vrea să rezolve ceva. Cum a făcut aşa, cum m-aţi luat…

Tudor zâmbi în sinea lui. În condiţii normale, poate că şi el l-ar fi refuzat pe poliţist. Dar, cu cele zece kilograme de aur în sacoşa pe care o strângea Tom lângă el pe bancheta din spate, nu ar fi fost un gest tocmai recomandat.

Se întoarse spre băiat, care acum, după ce îşi spusese necazul, părea şi el mai liniştit, şi-l întrebă:

— Şi pe unde voiai să cutreieri?

— A, numai pe aici, prin împrejurimi, să văd cam cât pot să merg cu bicicleta asta într-o zi fără să se strice prea tare… Nu prea a rezistat, e făcută mai mult din bucăţi…

Încurajat de zâmbetul cald al lui Tudor, băiatul continuă să povestească, încălzindu-se pe măsură ce vorbea:

— Peste vreo lună, după ce luăm vacanţă, am plănuit să facem mai mulţi de la facultate o excursie de studiu mai lungă cu bicicletele. Vine şi profesorul de geografie cu noi… O să plecăm dimineaţa şi, până seara, vrem să ajungem la Sarmisegetuza… – vru să oprească, dar, după ce privi spre Tudor şi văzu semnul de aprobare din cap pe care îl făcu acesta, continuă: Sunt peste o sută de kilometri, trebuie să ne antrenăm, puţin câte puţin… Şi, mai ales, să le punem bine la punct, să nu rămânem vreunul în pană, aşa cum am păţit eu azi.

Ruşinat parcă, tăcu un timp, apoi vorbi iar:

— De fapt, eu am avut o bicicletă trăsnet, dar mi-au furat-o anul trecut…

— Cum aşa? întrebă vesel Tom din spate, eliberat de toate grijile lui când auzi de ale altuia.

Băiatul îl privi supărat parcă pe tonul lui vesel, apoi începu să povestească:

— În vacanţa de iarnă, de Crăciun, am ajuns până la un verişor de-al meu care stă chiar în Sarmisegetuza. Ne făcuse unchiul meu cadou de Crăciun, mie şi verişorului de care vă spuneam nişte biciclete trăsnet, ceva de firmă. Erau aduse de dincolo, lucrase câţiva ani pe un şantier în Anglia. Şi între Crăciun şi Anul Nou, cum toţi erau ocupaţi şi nu ne băga nimeni în seamă, ne-am hotărât să facem o mică excursie pe muntele sfânt al dacilor, la vârful Gugu…

Văzând figurile nedumerite ale celor doi, se scotoci în buzunarul de la geacă şi scoase o hartă. O desfăşură şi, pentru că Tudor era atent la drum, se întoarse spre Tom şi îi arătă un punct cu degetul pe hartă:

— Uite, până aici am vrut să urcăm…

După ce se asigură că măcar Tom îl urmăreşte, mişcă degetul pe hartă pe măsură ce povestea:

— Am plecat din Sarmisegetuza dimineaţa, am luat-o cale de vreo zece kilometri prin Râu de Mori, spre Clopotiva. Până la cabana Gura Zlata este o şosea destul de bună, se poate merge cu maşina. De acolo spre cabana Gura Apei, drumul nu a mai fost aşa de bun, dar cam într-o oră l-am făcut. Vărul meu spunea că a mai fost de câteva ori şi că ar fi mai bine să o luăm prin partea estică a barajului, dar, văzând ce zăpadă mare este, l-am convins să mergem prin vest, pe valea râului Şes. Am mai mers câţiva kilometri, am ocolit lacul de acumulare şi, după ce am dat şi pe acolo de zăpadă mare de vreo douăzeci de centimetri,

am hotărât să continuăm pe jos. Ne-am gândit să ne ascundem bicicletele în boscheţi, dar de unde boscheţi, că locul era gol ca în palmă. Mai sus se vedeau brazi, dar erau rari, şi printre ei nu aveam şanse să le tupilăm ca lumea. Ca să nu mai vorbim că urmele bicicletelor pe zăpadă ar fi fost un reper numai bun pentru hoţi. Le-am mai cărat aşadar cu noi o bucată de drum până am găsit o râpă mai ferită şi le-am ascuns acolo. Ne-am chinuit aproape o oră să le îngropăm bine în zăpadă şi am pornit-o mai departe spre ţinta noastră: vârful Gugu. Am luat cu noi mâncarea şi, ca să nu o mai cărăm atâta, după vreo oră ne-am oprit, am încălzit-o, că aveam o spirtieră, şi am început să mâncăm. Nici nu am început bine să o încălzim, că mirosul ei a început să se răspândească până departe în aerul curat al muntelui. După primele înghiţituri ne-a cam stat mâncarea în gât: de peste tot ni se părea că auzim mişcări furişe şi, după un timp, au început să se audă urlete prelungi. Eu m-am înfiorat tot, dar vărul meu, care era crescut la munte şi mai obişnuit cu lupii, a scos calm o petardă – se aprovizionase cu o cutie înainte de a pleca – şi a bubuit-o. Un timp s-a aşternut tăcerea şi am putut urca în linişte. Încă se mai vedea urma unui vechi drum forestier, şi noi ne ţineam cu sfinţenie după ea. În stânga noastră cobora un pârâiaş, al cărui susur se auzea limpede în liniştea care ne înconjura. În parte îngheţase, şi numai un firişor subţire se mai strecura printre sloiurile transparente de gheaţă. A ieşit apoi soarele din nori şi totul în jurul nostru s-a luminat. Brazii se îndeseau tot mai tare în stânga şi în dreapta drumului şi, dintr-o dată, am ajuns într-o poiană. În jur era o adevărată feerie albă, poiana era înconjurată de brazi acoperiţi şi ei cu zăpadă, totul era minunat ca într-o poveste. Ne-am uitat pe hartă şi am văzut că se numeşte Poiana Zânelor. Nici nu se putea găsi un nume mai bun. La capătul celălalt al poienii se vedea o construcţie părăsită, o fostă cabană forestieră. Uşa era crăpată, legată numai cu sârmă, şi în locul geamurilor lipsă era pus placaj, dar gheaţa şi zăpada se aşezaseră pe ea în forme fantastice, transformând-o într-o adevărată căsuţă din basme. Mai aveam vreo patru kilometri pe vale în sus până în dreptul vârfului, dar cu vreo şase sute de metri mai jos. Ar mai fi fost câteva ore bune de lumină, de care eram hotărâţi să profităm, aşa că am pornit-o voiniceşte. Nu am făcut nici un kilometru pe drum în sus, când am auzit iar urletul lupului. Ba se părea că acum sunt chiar mai mulţi. Asta nu i-a mai plăcut nici vărului meu, pentru că a mai bubuit nişte petarde. Cum urletele se auzeau tot mai aproape, a aprins atunci zece bucăţi dintr-o dată şi le-a aruncat în direcţia în care se auzeau urletele. Bubuitura a sfâşiat tăcerea munţilor până departe şi ecouri prelungi i-au urmat. Se vede

treaba că lui Zamolxe nu i-a fost pe plac ce am făcut noi. I s-o fi părut că i-am profanat sanctuarul, pentru că abia s-a stins ecoul petardelor, că în jurul nostru a prins a se auzi un foşnet ciudat, care se transforma cu fiecare clipă într-un duruit tot mai ameninţător. „Avalanşă!“ a strigat vărul meu înspăimântat şi m-a tras după el spre marginea drumului, după brazi. Am avut noroc: până la noi nu au ajuns decât suflul şi o spuză uşoară de zăpadă, ca şi cum ar fi început dintr-o dată, din senin, să ningă, dar pe drum zăpada trecuse asemenea unui torent furios. Avalanşa pornise de pe Gugu, de parcă ar fi vrut să ne avertizeze să nu încercăm să-i iscodim tainele. Vârful Gugu este un fel de ţugui cu înclinaţia de patru'ş'cinci de grade, toată zăpada de pe el pornise la vale şi nu întâlnise nimic care să o oprească până când s-a risipit singură. După ce pericolul a trecut, am hotărât că ne ajung câte am păţit şi ne-am întors. Am găsit locul răscolit şi bicicletele furate, aşa că ne-am întors pe jos. Am ajuns pe la zece noaptea acasă la vărul meu, şi asta numai pentru că de la cabană am găsit un şofer care tocmai pleca. Părinţii ne-au tras o ceartă zdravănă la amândoi şi s-au jurat să nu ne mai ia niciodată biciclete…

Făcu o pauză şi privi pe geamul maşinii, revăzând parcă în faţa ochilor desfăşurarea excursiei.

— Povesteşti frumos, spuse visător Tom. Parcă am fi fost şi noi cu tine acolo…

Băiatul scutură din cap ca şi cum s-ar fi eliberat de gânduri şi se întoarse spre Tudor, care conducea tăcut:

— O să mai mergem o dată! De data asta o să fie vara… O să avem şi corturi cu noi! Bicicletele o să le lăsăm la cabana Gura Apei.

Privi cu fereală în jur, de parcă i-ar fi fost frică să nu-l audă cineva străin, şi coborî puţin vocea:

— Se spune că pe Gugu şi prin preajma lui nu poţi să campezi noaptea… Profesorul nostru a mai fost acolo şi a văzut. Sunt zile când vârful muntelui dispare cu tot ce este pe el…

— Poate era ceaţă, pufni neîncrezător Tom din spate.

Băiatul scutură hotărât din cap:

— Nu, nu nici vorbă! Era vară, pe cer nu era nici pic de nor, şi ziua, în amiaza mare, vârful a prins a se topi în văzduh…

— Halal profesor, ce prostii vă mai învaţă, bodogăni nemulţumit Tom.

Tudor depăşi cu grijă o căruţă şi câteva bivoliţe negre ca tăciunele care mergeau agale, apoi se întoarse spre băiat:

— Să ştii că este posibil aşa ceva. Nu am fost pe acolo, dar am citit multe despre vârful Gugu…

— Aţi văzut, se întoarse tânărul spre Tom, care clătina în continuare neîncrezător din cap.

Desfăşură iar harta şi o întinse peste umăr ca să poată vedea şi Tom:

— Uitaţi-vă! Pe aici pe undeva, chiar pe la poalele muntelui, se pare că ar fi şi peştera în care a stat ascuns Zamolxe trei ani ca să-i convingă pe daci că este nemuritor… Nimeni nu ştie precis pe unde este, pentru că locurile sunt ocolite de cei care locuiesc acolo. Spun că sunt bântuite, şi pe nici un om de-al locului nu ai să îl faci să-ţi arate unde este, de pildă, Poiana Îngerilor. Cică este chiar lângă peştera de care vă spuneam… Sunt vreo trei locuri pe unde ar putea să fie, dar nimeni nu e sigur… Puţini au ajuns la ea, dar numai Zamolxe se pare că s-ar fi întors.

Aşeză harta pe bordul maşinii şi se încheie la geacă:

— Le este frică la toţi de locurile alea, deşi, din câte ştiu eu, îngerii încă nu au făcut rău la nimeni!

Tom, care îl ascultase cu atenţie, nu părea să fie convins:

— Ascultă la mine, că îs mai umblat prin lume: toate astea nu sunt decât superstiţii!

Băiatul nu răspunse, pentru că tocmai atunci intrară în Sebeş, şi el începu să privească atent în faţă. Arătă cu mâna:

— Acolo, în dreptul casei aceleia albastre, dacă vreţi să mă lăsaţi…

După ce maşina opri, coborî şi începu să se scotocească încurcat prin buzunare. Tudor coborî şi el, îl prinse de mână zâmbind şi deschise în tăcere portbagajul să-i dea bicicleta. După ce plecară, multă vreme băiatul rămase pe loc făcându-le cu mâna.

— Ce naiba le faci la toţi, de te iubesc aşa? întrebă Tom înciudat.

Tudor dădu din umeri

— Pur şi simplu sunt drăguţ cu ei, politicos şi încerc să îi fac să se simtă bine cât sunt în preajma mea…

Un timp a condus în tăcere. În spate, Tom privea încruntat pe geam, fără să vadă nimic din casele care îi treceau cu viteză prin faţă. „Încerc să-i fac să se simtă bine cât sunt

în preajma mea“, spusese Tudor – şi, fără să vrea, îi veniră în minte scenele de azi-noapte. Era sâmbătă noaptea, şi casa de schimb valutar ar fi trebuit să fie pustie la ora aia. Primiseră mai demult informaţia că patronul nu muta banii peste noapte în altă parte, avea prea multă încredere în seiful lui. Tom, în ciuda înfăţişării masive şi butucănoase, era expertul în seifuri. Nu întâlnise încă încuietoare în stare să-i reziste mai mult de câteva minute. Ăsta urma să fie rolul lui, de restul urma să se ocupe Tudor. Clădirea era întunecoasă şi părea pustie, aşa că au început să opereze spre două dimineaţa, când până şi ultimii cheflii plecaseră la culcare şi nu mai mişca nimic prin cartier. Au pătruns în clădire prin intrarea din spate şi au avut surpriza să îi găsească în camera unde era seiful pe patron, unul dintre bodyguarzi şi o casieră. Stăteau de vorbă în jurul unui birou pe care erau întinse câteva kilograme de bijuterii din aur pe care se pregăteau să le înglobeze în răşină. Tom nici nu şi-a dat seama că în frunţile celor doi bărbaţi apăruse câte o mică gaură însângerată decât atunci când aceştia au început să se prelingă moale spre podea. Cu aceeaşi mişcare de felină Tudor a băgat pistolul în tocul de la subsuoară şi s-a repezit spre casieră, acoperindu-i gura cu mâna tocmai când începuse să ţipe. Era o tânără blondă, slăbuţă, din faţa căreia se mai vedeau numai ochii care priveau înspăimântaţi când la cele două trupuri căzute pe jos, când la ei. „Tu ocupă-te de seif“, i-a spus Tudor cu o voce dintr-o dată răguşită, şi, în timp ce el meşterea mecanismul complicat, în spatele lui s-au auzit un zgomot ca de luptă, o bufnitură, o încercare de ţipăt, apoi numai gemete sacadate. Când a terminat şi s-a întors, i-a văzut pe Tudor şi pe fată încleştaţi în ceea ce ar fi putut să fie o scenă de dragoste, dacă ochii fetei nu ar fi fost atât de înspăimântaţi. Tudor îi luase mâna de la gură şi fata gemea doar, deşi acum ar fi putut să ţipe. Tom bănuia de ce: în ochii fetei sclipea speranţa că poate cei doi se vor mulţumi numai cu asta, şi atunci când vor pleca o vor lăsa în viaţă. Nu a fost să fie: după o vreme mâinile lui Tudor, care mângâiau cu gingăşie gâtul fetei, au început să strângă tot mai tare, fata a început să se zbată, iar după un timp nu a mai mişcat de loc. Tudor s-a ridicat parcă cu părere de rău de pe ea, i-a tras rochia în jos, i-a aranjat hainele, apoi s-a îndreptat spre seif: „Hai să vedem ce găsim noi aici“, a spus el cu voce normală, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, şi a început să scotocească în măruntaiele întunecate ale cutiei de oţel. Tom scuturase amărât din cap: „Nu ar fi trebuit să faci asta!“ a spus şi a arătat spre trupul fetei întins pe covor. „Eşti nebun? Ne-ar fi recunoscut imediat… În câteva ore orice poliţist de ţară ar fi avut în mână portretul nostru robot…“

Tom nu a fost atunci în stare să-i explice ce simţea. Era clar că cei trei nu puteau fi lăsaţi în viaţă, dar, dacă tot trebuia să o ucidă, de ce nu făcuse la fel ca şi cu ceilalţi? Era mai mult decât putea înţelege şi, în ciuda firii lui puţin impresionabile, era sigur că multă vreme o să-l urmărească privirea ei din clipa când şi-a dat seama că va fi ucisă. Nici aurul şi valuta găsită în seif nu au fost în stare să-i scoată din minte acea ultimă privire a fetei, îndreptată spre el ca şi cum i-ar fi cerut ajutorul. Oftă greu şi încercă să se gândească la altceva. Din faţă, Tudor se întoarse spre el şi zâmbi:

— Iar te gândeşti la fată?

Tom dădu din cap cu părere de rău:

— Da, la ea. Mai bine o împuşcai şi pe ea, şi gata… Aşa, în timp ce tu o strângeai de gât, mă privea în ochi de parcă mi-ar fi spus că nu e drept, că spera ca după… ştii tu, să o laşi în viaţă.

Tudor râse mânzeşte şi nu spuse nimic, ca şi cum prostiile spuse de Tom ar fi fost prea mari ca să merite şi un răspuns.

— Ştii, începu iar Tom să vorbească într-un târziu, atunci mi-a venit să mă apropii de tine şi să-ţi dau una în cap, şi să plec fără să iau nimic de acolo. Numai să rămână ea în viaţă…

Tudor îşi atinse cu o mângâiere uşoară tocul pistolului, apoi spuse zâmbind:

— Mi-am dat seama şi de asta. Numai că ai fi fost mort înainte de a face un pas.

Tom a oftat uşor fără să spună nimic şi au continuat drumul în tăcere.

Oare cine i-a spus prima dată că este un obsedat sexual? Atunci, la grădiniţă, când l-a prins educatoarea căutând păpuşa sub rochiţă, supărat că nu a găsit nimic? Educatoarea l-a spus mamei lui, dar ea a râs nepăsătoare:

— Stai liniştită, că aşa sunt toţi băieţii, curioşi! Bine că ridică fusta la păpuşi, şi nu la fetiţe!

Educatoarea nu s-a lăsat aşa uşor convinsă şi a insistat:

— Ar fi bine să aveţi grijă de el, altfel o să ajungă un obsedat sexual, sau chiar mai rău… Eu am văzut ce privire pierdută avea când căuta păpuşa aia sub rochiţă!

Nu îşi mai amintea ce privire putea să aibă, dar nu avea să uite niciodată spaima ce îl încercase atunci când, după ce pândise zile întregi să rămână numai el în clasa unde era vitrina cu păpuşa, a reuşit în sfârşit să o apuce, să îi ridice rochiţa şi să o pipăie înfrigurat între picioare. Se aştepta să găsească acolo orice, dar nu răceala netedă şi dură a plasticului. Un cuţit îi trecuse atunci prin inima de copil, şi de multe ori, când rămânea singur, se pipăia pe furiş între picioare, îngrozit că ar putea întâlni acolo doar duritatea plasticului. Şi uneori, în câte o noapte lungă, un coşmar îngrozitor îl bântuia: se făcea că totul era bine şi frumos şi, dintr-o dată, cineva apărea lângă el şi râzând în hohote îi trăgea în jos pantalonii. Lângă el se aduna atunci o mulţime de oameni şi toţi începeau să râdă. Dar cel mai groaznic lucru era că pipăindu-se între picioare nu întâlnea decât netezimea pe care o simţise atunci, între picioarele de plastic ale păpuşii. Cui ar fi putut să-i spună că după un astfel de coşmar nu se mai simţea cu adevărat bărbat săptămâni întregi? Se elibera cu greu de spaime, dar nu se simţea cu adevărat bine decât după ce înspăimânta la rândul lui şi, mai ales, după ce producea durere şi suferinţă. Şi niciodată, oricât de periculos ar fi fost şi oricât de mult s-ar fi pus în primejdie, nu a putut renunţa la asta. Acum câţiva ani, într-o vreme când coşmarele deveneau tot mai dese şi i se păreau tot mai reale, a fost nevoit să apeleze la un psihiatru.

— Frica morbidă de emasculare este simptomul unei psihoze latente profunde. Trebuie să vă trataţi, astfel această frică vă va învinge… sau chiar vă va emascula! i-a spus psihiatrul după ce l-a ascultat cu atenţie. Coşmarele sunt consecinţele unor tensiuni de natură sexuală. Nu aţi simţit niciodată nevoia de a produce în mod deliberat suferinţă?

Întrebarea psihiatrului a venit pe neaşteptate, şi o clipă a fost gata să se dea de gol. După câteva momente de ezitare, a negat cu un glas care i s-a părut tremurat. Psihiatrul, bătrân, blajin şi cu vorba domoală, îl privise cercetător prin ochelari şi nu păruse să îl creadă. Căutase ceva pe biroul lui acoperit de cărţi şi de reviste, în timp ce îi spunea:

— Dacă nu aţi simţit încă o asemenea nevoie, probabil că în curând veţi simţi. Va trebui să rezolvăm asta, pentru că societatea nu acceptă ca un cetăţean să îşi uşureze propria-i durere prin producerea de suferinţă semenilor săi. Prin legi adecvate, şi-a luat precauţiile necesare ca astfel de cazuri să ajungă după gratii. Ceea ce nu este cazul nostru, nu?"

Întrebarea nu părea deloc retorică, şi tocmai pregătea un răspuns potrivit când profesorul găsi revista pe care o căuta şi începu să citească din ea: „Tulburările obsesiv-compulsive".

— „Lavrenti Beria, şeful NKVD-ului sovietic, suferea de o gravă decompensare psihică şi era bântuit în mod periodic de coşmaruri în care era prins de revoluţionari şi emasculat în public. Medicul lui i-a recomandat un tratament, pe care Beria l-a refuzat în mod constant, pe motiv că îl moleşea. A descoperit în curând un tratament empiric, pe care, în calitate de şef al NKVD-ului, a început să şi-l administreze destul de des: a observat că, dacă viola o femeie, coşmarurile erau pentru un timp alungate. Şi erau alungate pentru o perioadă cu atât mai lungă, cu cât suferinţele provocate victimei erau mai mari. La început săptămânal, apoi chiar mai des, ieşea cu limuzina pe străzile Moscovei şi alegea. Le arăta băieţilor lui viitoarea victimă, care îi era adusă la birou pentru „cercetări". Unele femei au dispărut cu totul, şi s-a presupus că au fost ucise. În ciuda tăcerii totale impuse, unele zvonuri au început să circule prin Moscova, astfel încât femeile erau îngrozite de câte ori vedeau o limuzină. Era amator în special de fete tinere, cu alură sportivă, şi cei din garda lui personală povesteau că atunci când întâlnea o fată care îi plăcea devenea de nestăpânit. A devenit de notorietate publică o întâmplare cu iz anecdotic, dar perfect adevărată. Într-una dintre zile se plimba departe de ochii lumii, într-o bărcuţă cu motor, împreună cu ministrul culturii. Ghinionul ministrului a fost că lacul pe care se plimbau aparţinea unui club unde se antrenau sportivii. Fără să bănuiască nimic, de bărcuţă s-a apropiat o tânără înotătoare. Se pare că a fost pe placul lui Beria, pentru că fata a fost poftită în barcă, iar ministrul, îmbrâncit în apă. Norocul ministrului, care nu ştia să înoate, a fost că garda

personală a lui Beria a observat ce se întâmplă şi a trimis o barcă să îl scoată din apă, în timp ce Beria o viola pe fată. După moartea protectorului său, Stalin, la numai şase luni, foştii lui tovarăşi, scârbiţi de o asemenea comportare, l-au judecat şi l-au executat.“

Profesorul a terminat de citit şi l-a privit lung. Apoi a pus revista pe birou şi a spus încet:

— Biograful lui Beria se jură că totul este perfect adevărat. Un tratament cu neuroleptice l-ar fi scutit poate de un astfel de destin, dar lui i s-a părut că e preferabil să se lase condus de instincte. Asemenea cazuri am tratat chiar eu, şi au reacţionat favorabil la tratament. Între timp neuroloepticele au devenit mult mai blânde şi mai selective. Trebuie să facem ceva, pentru că am observat că nu numai societatea se apără împotriva unor astfel de abuzuri, ci chiar natura… sau poate o altă instanţă superioară, ale cărei judecăţi ne sunt inaccesibile nouă…

Nu a priceput ce a vrut să spună psihiatrul, care i s-a părut chiar mai bântuit de fantasme decât el, pentru că tocmai atunci a intrat asistenta să anunţe că următorul pacient şi-a anulat consultaţia. A plecat grăbit, pentru că simţea o nestăpânită dorinţă de a-şi încerca pe el noul pistol cu amortizor.

Scutură din cap şi încercă să alunge astfel de gânduri. Acum erau alte urgenţe…

*

Îşi reveni cu greu din amintiri şi privi spre Tom, care se uita posomorât pe geam, fără să vadă însă nimic.

— Lasă, nu te mai gândi la ce a fost, îl încurajă el pe Tom şi privi spre ceas. Să vedem ce facem de acum încolo… Îţi promit că voi fi mai grijuliu. Hai să ascultăm, până una, alta, un buletin de ştiri.

Până la ora douăsprezece au ascultat câteva piese muzicale, apoi ştirile au început abrupt să le dea planurile peste cap.

„O teribilă crimă a fost descoperită azi-dimineaţă de fratele unui patron bucureştean. Având întâlnire cu acesta, s-a dus să îl caute la sediul firmei. Îngrijorat de lipsa oricărei mişcări şi de absenţa fratelui, acesta a anunţat poliţia. După ce au spart uşa, i-au descoperit pe patron, casieră şi unul dintre bodyguarzi ucişi şi zăcând într-o baltă de sânge. Deşi primul motiv al crimei pare a fi jaful, autorităţile nu exclud nici posibilitatea unei răfuieli între grupări mafiote pentru controlul pieţelor valutare. Surse din cadrul poliţiei, care au dorit să îşi păstreze anonimatul, au avansat ipoteza că patronul ucis se ocupa şi cu traficul ilicit cu aur, ceea ce ar constitui, de fapt, adevăratul motiv al crimei… Poliţia are deja un cerc de suspecţi ale căror semnalmente au fost transmise la punctele de frontieră, pentru că se bănuieşte că făptaşii vor încerca să părăsească ţara."

În timp ce Tom trăgea cu un gest inconştient sacoşa cu aur şi valută mai aproape de el, Tudor, care după ce se terminaseră ştirile dăduse aparatul de radio mai încet, conducea preocupat, bătând cu o mână ritmul muzicii în volan. Un plan atât de bine pus la punct fusese complet dat peste cap de un amănunt pe care nu avea cum să îl prevadă. Dacă totul ar fi mers aşa cum plănuiseră, jaful ar fi fost descoperit numai luni dimineaţă, când ei ar fi fost deja în Italia. Sau poate chiar mai departe… Aşa, va trebui să găsească altceva, şi, în timp ce îşi frământa mintea să găsească o soluţie, ochii îi căzură pe harta uitată de puşti pe bordul maşinii. O trase mai aproape şi o privi din când în când cu coada ochiului când drumul îi permitea. Ochii prinseră a-i străluci, ca întotdeauna când găsea soluţia la o problemă ce părea imposibil de rezolvat. Tocmai intrau într-o comună sau orăşel, nici nu îşi dădea bine seama ce anume este. Important era că a dat cu ochii tocmai la timp de vânzătoarea care se pregătea să tragă gratiile la singurul magazin mai răsărit din zonă. A parcat brusc în dreptul ei şi i-a făcut semn lui Tom să îl urmeze. Strada era pustie cât se zărea cu ochii, aşa că, punându-şi la bătaie tot farmecul şi o minciună bine ticluită, au reuşit să o facă pe femeie să se întoarcă din drum şi să le vândă două biciclete şi două costume de trening. Un bacşiş generos şi mulţumirile anticipate ale nepoţilor care vor primi de data asta cadourile mult aşteptate au făcut-o să îi ajute chiar să îşi aşeze bicicletele în portbagaj.

La multe minute după ce au plecat, Tom îşi luă inima în dinţi şi îl întrebă:

— Poate îmi spui, totuşi, ce ai de gând?

Tudor îl privi ciudat, de parcă l-ar fi văzut prima dată. Apoi se concentră la condus, privind din când în când harta pe care o uitase puştiul pe bordul maşinii, ca şi când nici nu

l-ar fi auzit pe Tom. Conduse aşa minute în şir, apoi, chiar înainte de a intra în Simeria, văzu drumeagul pe care îl aştepta, coti scurt pe el, şi maşina începu să se scuture pe drumul prost pietruit. Abia acum se relaxă şi se întoarse zâmbind spre Tom:

— M-ai întrebat ce planuri am? Păi, am să ţi le explic imediat.

Se concentră un timp la drumul care devenea din ce în ce mai prost, pe măsură ce se îndepărtau de şoseaua principală.

— E clar chiar şi pentru tine că nu mai putem ieşi prea curând din ţară. Am presupus că nu va şti nimeni de noi până luni, când urma să fim departe.

Ocoli o căruţă cu fân trasă din greu de doi cai costelivi şi continuă:

— Unde să ne ascundem? Până la urmă se va ajunge şi la noi. Cel care ţi-a vândut pontul, mai devreme sau mai târziu, va ciripi. Se va afla că am fost noi. E o problemă de zile până când fiecare poliţist de ţară va avea fotografiile noastre în mână, privind atent la toate maşinile care trec pe lângă el. Îşi vor aminti de noi toţi cei cu care am vorbit şi se va reface ruta pe care am parcurs-o… Se va ajunge la concluzia că vrem să ieşim din ţară pe undeva prin zona Arad sau Timişoara. Nici nu greşesc prea mult, pe acolo voiam să ieşim. Numai că noi vom scăpa de maşină şi vom sta ascunşi undeva suficient de mult timp, o săptămână, două, nu mai mult, cât să se presupună că am trecut graniţa cu o călăuză, pe jos sau sub o identitate falsă. Apoi, când apele se vor linişti, vom putea pleca uşor, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, cu paşapoartele alea false.

Tom clătină din cap cu îndoială:

— Sună bine ce zici, numai că nu văd unde am putea sta destul de mult timp până se vor linişti apele, cum spui tu…

Tudor bătu cu arătătorul în harta puştiului:

— Uite, aici!

Tom se aplecă în faţă peste banchetă şi, când Tudor îşi luă degetul, citi: Poiana Îngerilor.

— Eşti nebun? se revoltă el. Tu chiar ai luat de bune toate câte le-a spus puştiul ăla? Chiar crezi că vârful nu mai ştiu cum şi poiana asta dispar aşa, în neant, şi noi o dată cu ele?

Tudor râse subţire şi se întoarse să îl privească mai bine. Apoi, tot bine dispus, îi răspunse:

— Nu trebuie să cred asta eu… şi nici tu. E destul că o creadă cei din jur. Localnicii de acolo. Vom fi feriţi mai bine ca în oricare altă parte, crede-mă.

— Bine, spuse Tom încă neconvins. Să zicem că stăm acolo o săptămână, două. E vară, putem dormi oriunde, chiar şi în peştera aia, dacă o găsim. Dar te-ai gândit ce o să mâncăm în astea două săptămâni? Scoarţă de copaci?

Tudor opri maşina şi trase harta mai aproape de el, începând să o studieze atent. Păru satisfăcut de rezultat, pentru că se întoarse zâmbind spre Tom şi spuse:

— Asta, ne vom lămuri la faţa locului. Ne vom descurca noi cumva. Important este să ajungem la cabana Gura Apei cât mai nebăgaţi în seamă. Aşa că o să căutăm un loc unde să scăpăm de maşină, ne transferăm bagajele în rucsacuri şi o pornim pe biciclete pe drumurile astea de ţară, ocolind cât putem de mult localităţile importante.

Au mai mers cu maşina câtva timp. Satele deveneau tot mai rare şi aveau denumiri tot mai ciudate. Apoi, după kilometri întregi de drum pustiu în care nu au întâlnit nici o maşină şi nici o căruţă, Tudor a oprit maşina lângă o râpă prăpăstioasă ce părea potrivită cu ceea ce avea de gând. Au mutat în rucsacuri tot ce aveau nevoie, au îmbrăcat treningurile şi au împins maşina în râpă. Un timp a coborât încet, apoi a prins viteză. O stâncă îi apăru în drum, şi maşina se clătină gata să se răstoarne, dar îşi reveni în ultimul moment şi coborî cu viteză mai departe. În schimb a doua stâncă, ceva mai mare şi mai colţuroasă, îi veni de hac, şi maşina se răsturnă mergând aşa, târâş, un timp, apoi dispăru în vegetaţia bogată de pe fundul râpei.

Tudor zâmbi mulţumit:

— Ai văzut? Parcă am aşezat-o cu mâna. Nimic nu se mai vede… Mă rog, poate doar arbuştii ăia îndoiţi când a mers târâş. Dar după prima ploaie nu se va mai vedea nimic. Ar fi un ghinion chior să o găsească careva prea repede.

Îl privi pe Tom cum îşi aşeza morocănos rucsacul. Ca orice orăşean ce se respectă, ura efortul fizic care nu este făcut la o sală de forţă, şi perspectiva unui drum de zeci de kilometri pe biciclete nu îl încânta.

— Hai la drum! îl bătu Tudor încurajator pe umăr. Până diseară ar fi bine să ajungem…

Tom avusese dreptate să nu fie încântat de drumul care îi aştepta. Din el nu reţinuse decât crâmpeie vagi de drumuri prost pietruite, desfundate de ape, sate tot mai mici ascunse

prin văi, cu casele stând parcă la pândă în mijlocul unor adevărate explozii vegetale. Din când în când, întâlneau în cale câte o căruţă încărcată cu fân, din vârful căreia îi privea bănuitor un muntean posac.

*

Au ajuns la cabana Gura Zlata chiar când soarele apunea undeva în dreapta, după Vârful Pietrei. În stânga, luminat de ultimele raze de soare, strălucea alt vârf impresionant: era Retezatul, după cum le explică un binevoitor care stătea rezemat de gardul de piatră al cabanei. Până la urmă se dovedi că trebuia să plătească pentru a putea trece mai departe. Taxă de intrare în rezervaţia Retezat – şi o plătiră chiar la omul care îi lămurise.

Tom, zgârcit de felul lui, vru să se împotrivească, dar o privire tăioasă a lui Tudor îl făcu să îşi înghită vorbele şi să scoată banii.

După ce plecară mai departe, Tom începu să vorbească înainte ca Tudor să apuce să spună ceva:

— Gata, ştiu! Trebuie cu orice preţ să ne pierdem urmele… Presupunând că cineva întreabă de noi şi aici, e mai bine să creadă că am urcat spre Retezat. Aşa e?

Tudor zâmbi mulţumit:

— Ai nimerit-o de data asta! Uite, acolo, în spate la tufişurile alea, lăsăm şi bicicletele. Tot nu ne mai sunt de folos acum…

Ascunseră bicicletele după nişte tufişuri bogate de ienupăr şi, după ce plecară, Tom privi cu îndoială spre locul acela.

— Mă întreb dacă cei care le vor găsi nu vor anunţa salvamontiştii că doi excursionişti nu şi-au mai recuperat bicicletele.

— Ai uitat ce ne-a spus puştiul… că le-au furat în numai două ore bicicletele…

Păşind voiniceşte în urma lui Tudor, care făcea paşi mari pe cărăruia ce urca şerpuind spre înălţimi, Tom bodogăni ca pentru el:

— Şi se mai spunea că oamenii de la munte sunt oameni simpli şi cinstiţi…

Tudor îl auzi şi-i răspunse fără să se întoarcă:

— Se spunea bine… Numai că nu vezi tu… Acum, la vremea asta a anului, muntele este mai plin de orăşeni ticăloşi ca noi decât de munteni simpli şi cinstiţi – şi râse singur de gluma pe care o făcuse.

Au urcat în tăcere mai bine de o oră, fără a se mai întâlni cu nimeni. Între timp se întunecase bine şi, ca să consulte harta, Tudor a fost nevoit să aprindă lanterna. A folosit-o scurt şi cu fereală, de parcă i-ar fi fost frică să nu îi vadă cineva. Îi arătă lui Tom un punct pe hartă:

— Uite, aici! Colonia Tomeasa… Ştii cumva ce este? L-ai auzit pe puşti pomenind ceva de ea?

Uitându-se posac pe hartă, Tom scutură din cap.

— Nu a pomenit… Poate că a luat-o prin altă parte…

Dar Tudor nu îl mai asculta deja; o pornise cu paşi mari mai departe, spunându-i peste umăr:

— E posibil să fie vreo colonie pentru muncitorii forestieri. Mai bine să o ocolim.

Aproape de miezul nopţii, s-au oprit într-o viroagă, la adăpostul îndoielnic al unei stânci ce părea gata să se prăvale peste ei. Au mâncat încet, fără să spună nici unul nimic, şi au căzut răpuşi de oboseală şi de aerul tare al muntelui.

S-au trezit la prima oră a dimineţii, alarmaţi de un duruit uşor. Câteva capre negre fugeau speriate spre înălţimi.

— Ce le-o fi speriat? întrebă neliniştit Tom.

— Aflăm noi imediat, îl linişti Tudor. E chiar în drumul nostru. Poate să fie vreun lup sau chiar vreun urs, adăugă el şi pregăti pistolul. Asta, aşa, pentru orice eventualitate, adăugă văzând privirea îngrijorată a lui Tom.

Au mai îmbucat în grabă ceva, iar Tudor a cercetat cu atenţie harta, privind apoi vârfurile din jur şi încercând să se orienteze.

— Suntem aproape. De acum trebuie să găsim o casă sau o stână izolată şi să convingem pe cineva să ne arate drumul. E plin pe aici de denumiri ciudate: Poiana Zânelor, Poiana Îngerilor, Apa Albă, Apa Neagră… Trebuie să găsim vreun localnic de la care să aflăm sigur care sunt locurile alea bântuite prin care nu prea le place să umble.

Au găsit mai repede decât s-au aşteptat o casă izolată, şi, după fumul care se ridica din coş, ca şi după zgomotul de animale, şi-au data seama că gospodarii se treziseră chiar

dacă soarele abia făcuse ochi. S-au apropiat cu paşi furişaţi, întâmpinaţi de lătrăturile furioase ale unui câine. Tudor l-a doborât cu un foc tăcut şi precis, apoi au ascultat atenţi să vadă dacă vine cineva. Undeva în spate, în grajd, un bătrân înalt, ciolănos dădea de mâncare la vite, iar într-un şopron aflat ceva mai departe o bătrână îşi făcea de lucru cu păsăretul.

— Să vedem în casă, a şoptit Tudor şi a pornit-o cu paşi furişaţi spre uşă, intrând şi făcându-i semn celuilalt să-l urmeze.

Au intrat şi în faţă li s-a deschis un hol lung, cu câteva uşi. De după una dintre ele se simţea mişcare şi se auzeau zgomote de cratiţe mutate. Făcându-i semn lui Tom să tacă, au trecut încet pe lângă bucătărie şi au deschis uşurel celelalte trei uşi. O sufragerie şi două dormitoare. În unul dintre ele patul era nefăcut, şi când să iasă au auzit uşa bucătăriei deschizându-se. S-au tras înapoi, călcându-se pe picioare, şi s-au dat după un dulap. Uşa s-a deschis şi în încăpere a intrat o fată tânără, cu braţele pline de aşternuturi. S-a apropiat de pat fără să îi vadă şi s-a aplecat să întindă cearşaful. Avea pe ea numai o rochiţă scurtă de bumbac, şi când s-a aplecat i s-au văzut picioarele lungi şi bronzate. Tom l-a auzit pe Tudor cum înghite în sec şi a oftat greu:

— O, Doamne, nu din nou!

La auzul vocii străine fata s-a întors speriată şi i-a privit cu ochi mari. A dat să ţipe, dar Tudor ajunsese deja lângă ea şi-i acoperea gura cu o palmă. Respira greu şi o privea pe fată în ochi.

— Ascultă-mă bine. Dacă faci ce îţi spun, îţi promit că nu îţi facem nici un rău. Vreau doar să îmi răspunzi la nişte întrebări, ai înţeles?

După ce fata dădu uşor din cap, Tudor îşi luă mâna de pe gura ei şi o privi mai bine. Avea părul bălai şi o faţă plăcută; nu era o frumuseţe care să câştige cine ştie ce premiu, dar mirosul de flori de câmp şi de trup de femeie ce venea dinspre ea îl făcu să strângă din dinţi înainte de a începe să vorbească. Închise ochii şi încercă să alunge valul roşu care începea să-i acopere vederea. Respiră adânc, apoi întrebă:

— Cine sunt cei doi de afară?

Fata avu o ezitare, aşa că Tudor o înghionti cu pistolul:

— Repede, altfel…

— Bunicii mei, răspunse fata fără să mai aştepte alt îndemn.

— Cine mai locuieşte aici?

— Numai noi trei.

— Părinţii tăi unde sunt?

— Locuiesc în Haţeg… Şi eu locuiesc tot acolo, numai peste vară vin la bunicii mei, adăuga fata văzând că pauza se prelungeşte.

„Prost moment ţi-ai ales, fato, să-ţi vizitezi bunicii!“ îşi spuse Tom văzând cum Tudor respiră mai greu şi se înroşeşte la faţă.

Tudor aruncă o privire în jur, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că totul era în ordine, dar oricum nu prea îi mai păsa de asta. Aruncă pistolul spre Tom şi-i şopti şuierat:

— Ai grijă la cei de afară – apoi se întoarse spre fată, care îl privea cu ochii mari.

— Lasă-mă! Mi-ai promis doar…, mai apucă el să audă, apoi se lăsă cuprins de valul roşu al nebuniei.

O răsturnă pe pat cu o mişcare brutală, acoperindu-i gura cu mâna să nu ţipe. Era cu ochii închişi; nu mai avea nevoie de văz, se lăsa călăuzit numai de celelalte simţuri şi de valul ameţitor care îl purta spre împlinire. Clănţăni asemenea unui lup când i se păru că întâlneşte rezistenţă, mâinile transformate în gheare rupseră pânza subţire, îşi auzi ca de undeva de departe gemetele sacadate, apoi se auzi strigând eliberat, pentru cât timp oare, de furia roşie din el. Îşi reveni cu greu, scuturat de umeri de Tom. Sub el fata plângea în hohote, acoperindu-şi ochii cu mâna. Se ridică brusc de pe ea şi-şi recuperă pistolul de la Tom.

— Am crezut că vei face la fel ca atunci, spuse Tom uşurat. Eram pregătit să te opresc. Avem nevoie de ea…

— Da, avem nevoie de ea, confirmă Tudor încă respirând greu. Să-ţi intre bine în cap! Nu ucid fără rost şi nici din plăcere. Şi acum du-te şi adu-i pe cei doi bătrâni.

Se întoarse spre fată, care stătea ghemuită pe pat şi plângea în hohote:

— Şi tu, ce ai rămas acolo înţepenită? Mai vrei o dată? Se poate rezolva, dacă mă superi…

Merse la fereastră şi privi afară, unde Tom păşea cu paşi mari spre grajd. Aruncă o privire în jur, apoi se aplecă spre fată:

— Scoală-te şi îmbracă-te! Avem nevoie de tine…

În timp ce fata se îmbrăca cu mişcări încete, Tom intră în cameră cu cei doi bătrâni. Părură să-şi dea seama dintr-o privire ce se întâmplă, şi bătrâna se repezi spre fată să o ia în braţe, în timp ce în ochii bătrânului apăru o lucire încrâncenată.

— Ascultaţi-mă bine, spuse Tudor şi o îndepărtă pe bătrână de lângă fată. Dacă faceţi ce vă spun, nu o să vi se întâmple nimic. Dacă faceţi vreo prostie, vă curăţ. Şi încep cu ea, arătă el ameninţător spre fată.

După ce se liniştiră, îşi ridică de jos rucsacul şi i-l aruncă bătrânei.

— Umple-l cu ceva de ale gurii! Pâine, slănină, cârnaţi, orice găseşti pe acolo, cât să ajungă la trei inşi pentru vreo săptămână. E pe aici pe undeva un loc numit Poiana Îngerilor? Ăla unde nu se prea înghesuie turiştii şi localnicii să rămână peste noapte?

Fata şi bătrânul se priviră ciudat, fără să spună nimic. După un timp bătrânul spuse cu greutate:

— Este un asemenea loc, dar nu se poate ajunge aşa uşor acolo… Sunt locuri bântuite şi este primejdios…

— Mai scuteşte-mă cu superstiţiile! sări cu gura şi Tom, care îşi pierduse firea de atâtea amânări. Dacă era periculos, se numea Poiana Diavolului sau Poiana Bântuită. Dar în Poiana Îngerilor ce primejdii pot să fie? Poate îngeri care se plimbă de colo-colo cu ţambale din ălea verticale şi care beau lapte şi miere toată ziua…

— Se numesc harfe, deşteptule, îl corectă amuzat Tudor şi se întoarse ameninţător spre bătrân: Ascultă aici cum o să facem: fata asta ne duce în poiana aia cu îngeri. Rămânem acolo o săptămână… Dacă între timp faceţi vreo prostie sau anunţaţi pe cineva, să ştii că nu o s-o mai vedeţi în viaţă. Ai înţeles?

Bătrânul încuviinţă din cap posac şi spuse:

— Am înţeles, dar v-aş ruga să mă lăsaţi pe mine să vă duc acolo. Fătuca asta e tânără şi nepricepută, să nu vă rătăcească prin cine ştie ce coclauri…

Fata se ridică de pe pat şi spuse moale:

— Lasă, bunule, mă duc eu cu ei. De-acum, ce mai contează?

Bătrânul lăsă capul în jos fără să spună nimic, şi Tudor privi bănuitor de la unul la altul.

— Să nu încercaţi să puneţi ceva la cale, că vă termin, ameninţă el cu o voce rece şi luă rucsacul de la bătrâna care tocmai intrase.

Îl aşeză cu mişcări rapide în spate şi îi grăbi pe bătrâni, care nu mai terminau să îşi îmbrăţişeze nepoata, apoi porniră să urce spre muntele ce se profila masiv şi sobru deasupra lor.

*

La început cărarea era uşoară, dar, pe măsură ce trecea timpul, se făcea tot mai abruptă, şi fata, obişnuită cu muntele, le-o lua mereu înainte, până când Tudor îi spuse răspicat:

— Nu mai alerga aşa! Să nu îţi închipui că poţi fi mai iute decât glonţul meu…

Pentru prima dată fata se întoarse şi îl privi drept în ochi:

— Nu încercam să fug. Pur şi simplu trebuie să ajungem până la amiază, altfel va trebui să aşteptăm până mâine. În Poiana Îngerilor nu se poate pătrunde oricând…

Tom începu să râdă.

— Adică un fel de „Atenţie, se închid uşile!“, ca la metrou.

Fata dădu din umeri şi porni iar să urce. Începură şi ei să meargă în urma ei, şi, privindu-i mersul săltat care făcea să îi fluture rochiţa subţire în jurul şoldurilor, Tom se uită îngrijorat spre Tudor, care îşi muşca neliniştit buzele. Se apropie de el şi-i şopti la ureche:

— Ai răbdare, pentru numele lui Dumnezeu, până ajungem! Atunci va fi a ta o săptămână întreagă, dar trebuie să ajungem mai întâi acolo…

Tudor dădu aprobator din cap şi îşi mută privirea de pe rochiţa fetei, fluturând ademenitor înaintea lor. Ca şi cum ar fi simţit că se vorbeşte de ea, fata se opri pe o mică movilă şi le arătă undeva în faţă.

— Uitaţi-vă, aproape am ajuns. Dincolo de pârâu este Poiana Îngerilor.

Se opriră toţi trei să privească. În josul moviliţei pe care se oprise fata părea că începe cu adevărat Raiul. Ca şi cum munţii ar fi adunat tot ce au găsit mai frumos să

aştearnă în faţa lor. Verdele crud al ierbii alpine abia se mai zărea sub puzderia de flori multicolore care părea că se întrec în a atrage privirea asupra lor. Nu te puteai hotărî la care să te uiţi mai întâi şi îţi venea să te plimbi aşa prin mijlocul lor, înconjurat de miriadele de culori şi ameţit de amestecul de mirosuri. Un pârâu zglobiu trecea susurându-şi apele spre capătul pajiştii şi un abur uşor plutea deasupra lui. Dincolo de el totul părea şi mai minunat, dar poate că era numai o iluzie din pricina aburului. Au pornit să coboare de pe movilă, şi Tom a murmurat ca pentru el, dar l-au auzit toţi:

— Acum ştiu de ce au numit locul acesta Poiana Îngerilor!

Ajunseră lângă pârâu şi fata se opri în faţa lui. Apa nu părea să fie foarte adâncă, poate până la brâu, în nici un caz mai mare. Din loc în loc, acolo unde râul era mai lat, se vedeau pietre ieşind din apă, care ar fi ajutat la o adică să îl treci, chiar fără să te uzi.

Tudor se uită la fată, care privea pierdută în apele cristaline ale pârâului.

— De ce te-ai oprit? întrebă el şi privi cercetător spre malul celălalt; nu se vedea nimic suspect.

Fata întoarse spre ei nişte ochi mari şi plini de lacrimi. Suspină o dată adânc, apoi spuse:

— M-am oprit pentru că trebuie să vă întreb încă o dată dacă sunteţi siguri că vreţi să mergeţi acolo. Legendele spun că nimeni nu s-a mai întors niciodată de acolo. Decât poate Zamolxe, dar nimeni nu ştie cum a făcut-o…

Tudor se luă cu mâinile de cap:

— Gata cu basmele, treceţi odată…

Fata începu să se dezbrace încet, aruncându-şi hainele una câte una în râu. Apa le lua tăcută şi le purta zglobie în jos ca şi cum s-ar fi jucat cu ele.

— Eşti nebună? întrebă Tudor când fata rămase dezbrăcată în faţa lui, dar ea, fără să spună nimic, păşi încet prin râu până pe malul celălalt…

Păşiră şi ei prin râu şi îl trecură cu ochii ţintă la trupul gol al fetei, fără să simtă răceala apei de munte. Până şi Tom, care nu se ştia un nestăpânit în privinţa femeilor, auzea acum sângele cum îi bubuia în urechi în timp de privea rotunjimile ei aţâţătoare.

— O să îţi fie frig noaptea fără haine, îi spuse el fetei după ce ajunseră dincolo, dar chiar în timp ce vorbea îşi dădu seama că nu o să-i fie.

Aerul părea mai cald aici, încărcat cu mirosuri noi, încă mai îmbătătoare. Fata, care abia acum îşi dădu seama că nici nu o întrebaseră cum o cheamă, se întoarse sfidător spre ei:

— Nu, nu o să îmi fie frig, răspunse ea şi îi privi netemătoare drept în faţă.

Tom îl auzi mai întâi pe Tudor scoţând un muget, apoi îl văzu cum aruncă rucsacul cât colo şi se aruncă lacom asupra fetei. O trânti jos pe iarba plină de flori şi se grăbi, parcă picat în transă, să îşi dea hainele jos. Reuşi într-un târziu, graba şi nerăbdarea mai mult încurcându-l, şi muşcă sălbatic dintr-un sân, când rămase dintr-o dată nemişcat deasupra fetei, care îl privea zâmbind, fără să se împotrivească în nici un fel.

Tudor scoase un urlet neomenesc şi se ridică în genunchi între picioarele depărtate ale fetei. Apoi se sculă cu totul în picioare, în timp ce fata rămăsese mai departe întinsă pe jos, nepăsătoare.

— Nu se poate, gemu el şi îşi urlă încă o dată durerea spre înălţimi, în timp ce, pentru a nu ştiu câta oară, mâna lui pipăia în gol între picioare, unde nu întâlnea decât aceeaşi netezime rece pe care, cu ani în urmă, o întâlnise la păpuşă.

— E un coşmar, bâiguia el neputincios. Am să mă trezesc îndată…

Tom se uită la fata întinsă pe jos, a cărei poziţie părea să nu mai aibă dintr-o dată nimic impudic. Privi mult până să înţeleagă de ce: sânii păreau să i se retragă în interiorul corpului, fără să lase nici cel mai mic semn, nici măcar sfârcurile, părul pubian începu şi el să i se risipească undeva ca un abur şi, în curând, în faţa lui nu mai rămase decât o fiinţă la fel de asexuată ca o păpuşă. Gemetele lui Tudor îl făcură să se întoarcă spre el: cu un gest devenit deja reflex, acesta se pipăia mereu între picioare, şi netezimea întâlnită îl făcea de fiecare dată să scoată acelaşi geamăt dureros. Aruncă jos din spate rucsacul în care avea bijuteriile. Din izbitură, acesta se deschise, şi strălucirea aurului se amestecă printre culorile florilor. „Aurul n-are trecere în cer“, şopti el ca în transă versul unei melodii auzite cândva în copilărie, dar nici unul dintre cei doi nu privi spre el, pentru că, în momentul acela, fata se ridică de jos cu graţie şi le zâmbi. Încă mici, pe umeri îi fluturau două aripi care creşteau văzând cu ochii. Cei doi bărbaţi, ca la un semn, priviră spre pârâul pe care îl trecuseră cu numai câteva minute în urmă. Deşi ar fi trebuit să fie la numai câţiva paşi, aburul tremurător care plutea deasupra lui îl făcea să pară la depărtări de neatins.

Ca în transă, Tom făcu câţiva paşi spre pârâu şi, când îl văzu cum se pierde pe de-a-ntregul în depărtare, păru să accepte totul cu detaşare şi începu să râdă încet. Hainele de pe cei doi începură să se destrame încet şi ele, apoi, după, un timp le luă zefirul mirositor care adia uşor în jurul lor.

Rămaseră toţi trei tăcuţi, goi, privindu-se atenţi unul pe altul în timp ce aşteptau să le crească de tot aripile.

de Sergiu Someşan din volumul « Poiana îngerilor », editura Aldus, 2004
email
sergiu_somesan @yahoo.com